

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **M. V.**

zastoupený advokátkou Mgr. Alicí Hejzlarovou, LL. M.

sídlem Za Poříčskou bránou 375/22, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému:

Velitel Pozemních sil Armády České republiky

sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MO 270942/2017-2170, ze dne 18. 12. 2017, ve věci peněžité náhrady za nevyužité výstrojní body

takto:

- I. Rozhodnutí velitele Pozemních sil Armády České republiky č. j. MO 270942/2017-2170, ze dne 18. 12. 2017, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Alice Hejzlarové,

Shodu s prvopisem potvrzuje

LL. M., advokátky se sídlem v Praze, Za Poříčskou bránou 375/22.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval v žalobě doručené Městskému soudu v Praze dne 2. 2. 2018 zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví a ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí velitele vojenského útvaru 3068 v Opavě (dále jen „služební orgán prvního stupně“) ze dne 12. 9. 2017, č. j. MO 185522/2017-306800, kterým služební orgán prvního stupně nevyhověl žádosti žalobce ze dne 1. 11. 2016 o vyplacení náhrady za nevyužité výstrojní body podle § 91 odst. 2 zákona číslo 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Základním důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce byla – stručně řečeno - skutečnost, že žalobce již v době podání žádosti nebyl vojákem z povolání, proto podle služebních orgánů nemá nárok na poskytnutí peněžité náhrady za neposkytnuté výstrojní náležitosti.
2. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2018, č. j. 14 Ad 2/2018 - 15, byla věc postoupena z důvodu místní (ne)příslušnosti Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“).
3. Žalobce v žalobě namítl nesprávný výklad dotčeného § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ze strany služebních orgánů. Žalobce zdůraznil, že je držitelem 13 795 výstrojních bodů vydaných formou tištěných výstrojenek, které byly vydávány vojákům z povolání v letech 2012 až 2014 pro pořízení výstrojních součástí a dále disponuje 26 699 nevyužitými výstrojními body v elektronické podobě. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, podle kterého mu náhrada nemůže být přiznána, protože by nebyl naplněn zákonem stanovený účel této náhrady, a to zabezpečení nošení vojenského stejnokroje v době výkonu vojenské služby. Takový výklad považuje žalobce za účelový a zcela formalistický.
4. Za žalovaného se k věci vyjádřil zaměstnanec Ministerstva obrany na základě § 3 odst. 6 zákona číslo 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ozbrojených silách“) a navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí, jehož skutkové i právní závěry považuje za správné. Ve vyjádření dále zdůraznil, že poskytování výstrojních náležitostí a případná náhrada v penězích ve smyslu § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání a § 13 odst. 4 písm. c) vyhlášky číslo 266/1999 Sb., se váže k povinnosti vojáka z povolání nosit vojenský stejnokroj, přičemž tuto povinnost má jen po dobu trvání služebního poměru. Protože žalobce jako bývalý voják z povolání již neplní povinnosti stanovené pro vojáky z povolání, nelze mu poskytnout výstrojní náležitosti ani náhradu v penězích.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal žádostí ze dne 1. 11. 2016 příslušný služební orgán o vyplacení peněžité náhrady za nevyužité výstrojní body ve výši 13 795 Kč. Uvedl, že je držitelem 13 795 výstrojních bodů vydaných formou tištěných výstrojenek, které byly v letech 2011 až 2014 vydávány vojákům z povolání pro pořízení výstrojních součástí, platných do 31. 12. 2016. Žalobce dále v žádosti uvedl, že objektivně neměl možnost použít své body pro pořízení výstrojních součástí, protože nebyly k dispozici na výdejních místech k tomu určených. S poukazem na § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání se proto domáhal peněžité náhrady za tyto body. Podáním ze dne 19. 12. 2016 žalobce rozšířil předmět žádosti o peněžitou náhradu ve výši 26 699 Kč, a to za 13 930 nevyužitých bodů v elektronické podobě, na které mu vznikl nárok již v roce 2014 a za 12 769 nevyužitých bodů, na které mu vznikl nárok v roce 2015. Služební orgán prvního stupně rozhodl nejprve dne 4. 4. 2017 tak, že žádosti nevyhověl, ale žalovaný rozhodnutí ze dne 4. 4. 2017 zrušil a věc vrátil služebnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Služební orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 12. 9. 2017 opětovně žádosti žalobce nevyhověl. Služební orgán prvního stupně odůvodnil nevyhovění žádosti tím, že účelem peněžité náhrady podle § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání je pořízení a doplnění výstroje, kterou

Shodu s prvopisem potvrzuje

nelze poskytnout. Dále poukázal na to, že vojákům z povolání jsou prvotně vydávány výstrojní náležitosti již při zahájení vojenské činné služby a výstrojní body jsou určeny k obměně opotřebované vojenské výstroje a doplnění přiznaných výstrojních norem. Pokud by nastala potřeba obměnit či doplnit vojákovi z povolání výstroj a současně by voják nemohl tuto výstroj ve středisku naturálního odívání za výstrojní body odebrat, má velitel možnost uplatnit požadavek na mimořádné vystrojení. Zmíněný postup je podmíněn aktivním přístupem vojáka z povolání, který jako koncový uživatel výstroje musí takový požadavek iniciovat. Pouze v případě negativního výsledku řešení jeho požadavku lze v době trvání služebního poměru vojáka z povolání poskytnout peněžitou náhradu. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval skutkový stav, podle kterého byl žalobce ve služebním poměru do 30. 11. 2015, v držení má 13 795 výstrojních bodů v tištěné podobě (vydaných v letech 2011 až 2014) a 26 699 bodů v elektronické podobě (vydaných v letech 2014 a 2015). Na skutkové závěry navázal žalovaný právním hodnocením se závěrem, že odvolání žalobce důvodné není. Žalovaný poukázal mimo jiné na ustanovení § 17 vyhlášky Ministerstva obrany číslo 266/1999 Sb., které do 31. 12. 2014 umožňovalo proplácení náhrady za nevyužitou vojenskou výstroj v případě zániku služebního poměru podle § 18 zákona o vojácích z povolání, ale s účinností od 1. 1. 2015 bylo zrušeno, a to z toho důvodu, že hlavním účelem zákonné možnosti vyplácení peněžitě náhrady podle § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání a § 13 odst. 1 a odst. 4 písm. e) citované vyhlášky je pořízení a doplnění vojenské výstroje, kterou nelze poskytnout za účelem splnění povinnosti nosit vojenský stejnokroj v době výkonu služby. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou tak výstrojní body vojákům ve služebním poměru vydávány k výše uvedenému zákonnému účelu a nikoliv za účelem nutnosti jejich úplného vyčerpání. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že z obsahu správního spisu není zřejmé, zda žalobce požadoval od svého nadřízeného mimořádné doplnění a vyslovil úvahu, že žalobci byly během výkonu vojenské služby poskytnuty bezplatně výstrojní náležitosti v míře dostačující k tomu, aby mohl splnit povinnost vojáka nosit v době výkonu služby vojenský stejnokroj. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále dodal, že pokud žalobci nebyla některá výstrojní součástka poskytnuta, měl možnost si ji pořídit na vlastní náklady a žádat náhradu prokazatelně vynaložených nákladů podle § 13 odst. 4 výše uvedené vyhlášky. Žalovaný ve shodě s prvostupňovým služebním orgánem uzavřel, že žalobce jako bývalý voják z povolání již neplní povinnosti stanovené pro vojáky z povolání na základě zákona o vojácích z povolání a interních předpisů, proto mu nelze poskytovat výstrojní náležitosti ani náhradu v penězích. Podle doručanky datové zprávy bylo napadené rozhodnutí doručeno zmocněnkyni žalobce do její datové schránky dne 19. 12. 2017, což krajský soud vyhodnotil při posuzování včasnosti žaloby.

6. Před věcným projednáním žaloby se krajský soud zabýval označením žalovaného a adresou pro doručování písemností (rozhodnutí) určených žalovanému v tomto řízení. Napadené rozhodnutí vydal z pozice služebního orgánu ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání velitel pozemních sil Armády České republiky. Přestože jak Městský soud v Praze, tak zdejší krajský soud doposud zasílali veškerá rozhodnutí do datové schránky Velitelství pozemních sil Armády České republiky, reagoval na výzvy soudu vždy pověřený zaměstnanec Ministerstva obrany, a to s odkazem na § 3 odst. 6 zákona o ozbrojených silách České republiky, který v písemných vyjádřeních vždy označoval jako adresu pro doručování adresu legislativního a právního odboru Ministerstva obrany. Podle uvedeného zákonného ustanovení v řízení před soudy jednájí jménem státu zaměstnanci ministerstva pověřeni ministrem. Tito zaměstnanci jednájí za ministerstvo, vojenské správní úřady a služební orgány ozbrojených sil i ve správním soudnictví. Výkladem citovaného zákonného ustanovení se již Nejvyšší správní soud okrajově zabýval v některých svých rozhodnutích, a to právě při řešení otázky označení žalovaného. V rozsudku ze dne 30. 1. 2014, č. j. 3 Ads 30/2013 – 23 (rozsudek je dostupný na stránkách www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud konstatoval, že „žalobou napadené rozhodnutí sice nebylo vydáno ministrem obrany, ale bylo vydáno jiným služebním orgánem (velitelem Vojenského útvaru 1762 Žatec). S ohledem na výše citované ust. § 3

Shodu s prvopisem potvrzuje

odst. 6 zákona č. 219/1999 Sb. lze však dovodit, že nelze považovat za chybné označení žalovaného, pokud jako žalovaný nebyl v žalobě označen přímo služební orgán ale Ministerstvo obrany, které podle citovaného ustanovení jedná za služební orgán v řízení před správním soudem.“ Rozhodovací praxe tak podle zjištění krajského soudu dosud není ustálená ohledně jednoznačného výkladu ustanovení § 3 odst. 6 zákona o ozbrojených silách České republiky a zejména o jeho vlivu na označení žalovaného a způsob doručování, přičemž se připouští, aby v těchto případech, kdy pověřený zaměstnanec jedná ve správním soudnictví za služební orgán, byli jako žalovaný označeni buď přímo služební orgán, který napadené rozhodnutí vydal, nebo přímo Ministerstvo obrany. Podstatné je, aby postupem soudu zůstala žalovanému služebnímu orgánu zachována veškerá práva, která podle zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) má, ať již je v řízení uplatňuje přímo, nebo prostřednictvím zákonného zástupce. Krajský soud však považuje za vhodnější, aby jako žalovaný byl označen služební orgán, který rozhodl v posledním stupni, což odpovídá jak označení účastníků v žalobě, tak především § 69 s. ř. s. s tím, že pověřený zaměstnanec Ministerstva obrany je oprávněn za služební orgán jednat, proto k jeho vyjádřením krajský soud přihlížel, a tento rozsudek bude z důvodu právní jistoty doručovat jak přímo žalovanému, tak na adresu příslušného odboru Ministerstva obrany uvedenou v písemných podáních.

7. Krajský soud po zjištění, že žaloba je včasná, projednatelná a přípustná, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, protože s tímto postupem souhlasili oba účastníci (oba konkludentně podle § 51 odst. 1 věty poslední s. ř. s.).
8. Po stránce skutkové nebyly mezi účastníky žádné rozpory, proto krajský soud vyšel z nezpochybněného skutkového závěru žalovaného, podle kterého byl žalobce ve služebním poměru vojáka z povolání minimálně od roku 2011 do 30. 11. 2015 a ve svém držení má celkem 40 494 bodů s tím, že výstrojní body jsou podle normativního výnosu Ministerstva obrany přiznávány vojákovi za kalendářní měsíc, po který se mu zabezpečuje vojenská výstroj.
9. Podle § 91 zákona o vojácích z povolání má voják nárok na výstrojní náležitosti (odst. 1). Výstrojnými náležitostmi se rozumí vojenská výstroj a služby, které se bezplatně poskytují k zabezpečení povinnosti vojáka v době výkonu služby nosit vojenský stejnokroj. Nelze-li poskytnout výstrojní náležitosti podle věty první, má voják nárok na náhradu v penězích (odst. 2 věty první a druhá).
10. Podle § 93 téhož zákona ministerstvo (obran) stanoví vyhláškou způsob zabezpečování bezplatného stravování, výstrojních a přepravních náležitostí a peněžitou výší nákladů na vojenskou výstroj. Tímto prováděcím předpisem je vyhláška Ministerstva obrany číslo 266/1999 Sb., o způsobu zabezpečování bezplatného stravování, výstrojních a přepravních náležitostí a o zabezpečování ubytování vojáků z povolání. Vyhláška stanoví v § 13 odst. 1, že výstrojní náležitosti se zabezpečují výdejem vojenské výstroje a bezplatnými službami nebo náhradou v penězích. Podle třetího odstavce ve znění účinném do 29. 1. 2014 se k pořízení a obnovení vojenské výstroje určené do vlastnictví vojákovi vydávaly zpravidla poukázky na vydání vojenské výstroje, od 30. 1. 2014 se pak zřizovalo pro tyto účely elektronické konto měsíčních výstrojních náležitostí a teprve nebylo-li možné uvedený postup použít, vydávaly se vojákovi poukázky na vydání vojenské výstroje. Podle odst. 4 písm. c) se náhrada v penězích se vyplácí za c) pořízení a doplnění vojenské výstroje, kterou nelze poskytnout. Až do 31. 12. 2014 dále platil § 17 uvedené vyhlášky, podle kterého se vojákovi na základě jeho písemné žádosti vyplácí náhrada v penězích za nevyužitou vojenskou výstroj, pokud jeho služební poměr zanikl podle § 18 zákona o vojácích z povolání. S účinností od 1. 1. 2015 byl § 17 vyhlášky zrušen. Podle § 17a téže vyhlášky činí měsíční výše nákladů na vojenskou výstroj pro účely stanovené v § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ve zkušební době 250 Kč a po ukončení zkušební doby tato výše nákladů činí pro vojáka z povolání 1 400 Kč.

11. Těžiště sporu spočívá v posouzení, zda nárok na náhradu za neposkytnuté výstrojní náležitosti má voják, jehož služební poměr již zanikl. Z textu § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání nevyplývá, kdy vojákovi nárok na relutární náhradu vzniká, tedy kdy nastává rozhodný okamžik uvedený ve druhé větě citovaného ustanovení, po kterém již nelze „poskytnout výstrojní náležitosti“. Výklad dotčeného ustanovení je tak třeba provést za použití ostatních výkladových pravidel, a to s přihlédnutím k interpretační zásadě výkladu in favorem libertatis, která ovládá celý systém veřejného práva a podle které platí, že „*je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody*.“ Tento princip plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy, nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny) a jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, č. 142/2007 SB. ÚS). Žalovaný, jakož i služební orgán prvního stupně, se zaměřili na výklad účelový, aplikovali jej však způsobem, který by dotažený ad absurdum vedl zpravidla k tomu, že se ustanovení o peněžité náhradě prakticky nepoužije. Podle jejich výkladu by totiž v případě, že je voják v činné službě, měl vždy usilovat o naturální využití výstrojních bodů (včetně aktivního postupu při zajištění výstrojních náležitostí), zatímco v případě, že jeho služební poměr zanikl, tak by již ztratil nárok jak na dosud neposkytnuté výstrojní náležitosti, tak na peněžitou náhradu. Takový výklad je podle přesvědčení krajského soudu neudržitelný. Z prováděcí vyhlášky (§ 13 odst. 3, § 17a) vyplývá, že výstrojní náležitosti jsou evidovány za každý měsíc. Lze připustit, že po dobu trvání služebního poměru by mělo mít přednost použití dosud nevyužitých bodů na pořízení výstrojních náležitostí v následujících měsících (ať již přímo poskytnutím výstroje nebo náhradou za výstroj zakoupenou vojákem). Pokud však vojákovi služební poměr zanikne, ztrácí takové využití svůj účel a podle výkladu krajského soudu by tak vojákovi měla náležet za neposkytnuté výstrojní náležitosti peněžitá náhrada. Jinak řečeno pokud již vojákovi z povolání nárok na výstrojní náležitosti v průběhu služebního poměru za „odsloužené“ měsíce vznikl a tento je vyjádřen počtem bodů ve formě poukázek nebo stavem jeho elektronického konta, má voják právo na to, aby takto vzniklý zákonný nárok byl uspokojen, a to buď poskytnutím výstrojních náležitostí, nebo za podmínek stanovených v § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání peněžitou náhradou. Zákonná korekce tohoto práva vyplývá pouze z § 91 odst. 2 věty třetí a čtvrté a odst. 3 zákona o vojácích z povolání. Nejpozději přitom podle právního názoru krajského soudu vzniká nárok na peněžitou náhradu okamžikem zániku služebního poměru (nejedná-li se o zákonem stanovené výjimky), kdy již poskytnutí výstrojních náležitostí postrádá svůj účel a smysl. Pokud se tak během jeho služebního poměru nestane, tj. výstrojní náležitosti, na které vojákovi vznikl nárok, mu poskytnuty nejsou, je peněžitá náhrada logickým a zákonem předpokládaným právním následkem, který již nad rámec zákonných předpokladů nelze dále podmiňovat, a to např. mírou jeho vlastní aktivity při získávání výstrojních náležitostí během trvání služebního poměru. Je především věcí orgánů státu, zda a jakým způsobem uspokojí během trvání služebního poměru zákonné nároky vojáka z povolání na výstrojní náležitosti, a odpovědnost za splnění této právní povinnosti nelze přenášet na jednotlivé vojáky ve služebním poměru.
12. Pouze pro úplnost právní argumentace krajský soud dodává, že na rozdíl od právního názoru žalovaného nespojuje se zrušením § 17 vyhlášky číslo 266/1999 Sb. s účinností od 1. 1. 2015 žádný vliv na existenci nároku žalobce na peněžitou náhradu podle § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání. Zákon o vojácích z povolání totiž v § 93 zmocnil Ministerstvo obrany, aby vyhláškou upravilo toliko peněžitou výši nákladů na vojenskou výstroj (což činí v § 17a) a nikoliv již aby stanovilo podmínky, za kterých má voják na peněžitou náhradu právní nárok. Jakkoliv podle přesvědčení krajského soudu z pouhého zrušení § 17 prováděcí vyhlášky ani nelze dovodit, že by mělo dosavadnímu vojákovi z povolání po skončení služebního poměru právo na peněžitou náhradu počínaje 1. 1. 2015 zaniknout, tak Ministerstvo obrany by k takové úpravě zákonného

nároku vojáka z povolání vyhláškou ani nemělo zmocnění ve smyslu článku 79 odst. 3 Ústavy České republiky.

13. Krajský soud uzavírá, že výklad § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ze strany služebních orgánů, podle kterého žalobce nárok na peněžitou náhradu za neposkytnuté výstrojní náležitosti nemá proto, že jeho služební poměr již zanikl, považuje za nesprávný. Protože služební orgány vybudovaly závěr o nevyhovění žádosti žalobce na základě uvedeného nesprávného výkladu příslušného zákonného ustanovení, má uvedený nesprávný výklad za následek rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem. Proto krajský soud rozhodl podle § 78 odst. 1 s. ř. s. o zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a současně o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení jsou služební orgány vázány právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), a to především pokud jde o závěr, že zánik služebního poměru není sám o sobě důvodem pro nevydání peněžité náhrady za neposkytnuté výstrojní náležitosti, na které mu v průběhu služebního poměru vznikl zákonný nárok. Krajský soud dodává, že přes návrh žalobce nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí prvostupňového služebního orgánu, protože pro tento postup neshledal důvody. Ve věci je totiž možné podle přesvědčení krajského soudu pokračovat v odvolacím správním řízení a je již na žalovaném, jak bude v návaznosti na závazný právní názor krajského soudu dále procesně postupovat. Platí přitom, že pokud soud nevyhoví návrhu na zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žádný zvláštní výrok o tomto návrhu nevydává, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. podle procesního výsledku sporu a procesně úspěšnému žalobci přiznal vůči žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení. Podle obsahu spisu žalobce v řízení účelně vynaložil náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení. Náhradu nákladů právního zastoupení určil krajský soud podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a přiznal žalobci náhradu nákladů na odměnu jeho advokátky za 2 úkony právní služby (1. – převzetí a příprava zastoupení a 2. – podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu a na její hotové výdaje nahrazované v paušální výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (od 1. 7. 2018 se jedná o odst. 4). Protože zástupkyně žalobce doložila, že je plátcem DPH (resp. zástupkyně žalobce, která vykonává advokacii jako společník společnosti LP Legal, advokátní kancelář, s.r.o. doložila, že plátcem DPH je tato společnost), jsou náklady právního zastoupení navýšeny podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné DPH. I s daňovým navýšením tak činí výše účelně vynaložených nákladů řízení žalobce 11 228 Kč a v tomto rozsahu krajský soud žalobci právo na jejich náhradu vůči žalovanému přiznal. Platební místo advokáta k zaplacení přisouzené náhrady nákladů řízení vyplývá z přiměřeného (§ 64 s. ř. s.) použití § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) a délku pariční lhůty krajský soud prodloužil oproti obecné lhůtě stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) a 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.
15. K ostatním nákladům vynaloženým na zastupování ve správním řízení, které žalobce požadoval rovněž v žalobě nahradit, krajský soud uvádí, že podle § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje v řízení o správní žalobě pouze o náhradě těch nákladů řízení, které účastník účelně vynaložil v řízení před soudem. O právu na náhradu nákladů správního řízení lze rozhodovat pouze v rámci správního řízení, a to podle pravidel stanovených příslušnými procesními předpisy.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 30. května 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu